

Recenzent:

Dr hab. Tomasz Jędrzejko, prof. UŚ
Wydział Sztuki i Nauk o Edukacji w Cieszynie,
Uniwersytet Śląski w Katowicach

Katowice
dnia 05 lutego 2026 r.

Recenzja w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki dla dr Agnieszki Mazek prowadzonym przez Radę Wydziału Sztuki Uniwersytetu Radomskiego im. Kazimierza Pułaskiego w Radomiu.

Recenzja została przygotowana w związku z powołaniem mojej osoby w skład komisji habilitacyjnej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów wyznaczonej do przeprowadzenia postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego Pani dr Agnieszce Mazek oraz powierzenie mi funkcji recenzenta przez Senat Uniwersytetu Radomskiego im. Kazimierza Pułaskiego w Radomiu. Postępowanie prowadzone jest w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie: sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

PODSTAWY PRAWNE:

1. art. 221 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r., poz. 1571, z późn. zm.).
2. § 3 ust. 2 pkt 2, § 8, § 9 ust. 2 i 3 oraz § 10 ust. 2 Szczegółowego trybu postępowania w sprawianadania stopnia doktora habilitowanego na URad. stanowiącego załącznik do uchwały Nr 000-4/4/2023 Senatu URad. z dnia 26 kwietnia 2023 r.
3. Wniosku Rady Doskonałości Naukowej znak pisma: DRKN.Z8.400.37.2025 z dnia 7 października 2025 r.
4. Uchwała Senatu Uniwersytetu Radomskiego im. Kazimierza Pułaskiego w Radomiu nr 000-9/2/2025 z dnia 23 października 2025 r.

SYLWETKA HABILITANTKI

Dr Agnieszka Mazek jest artystką działającą w obszarze grafiki warsztatowej oraz pracownikiem naukowo-dydaktycznym, której dorobek od początku kariery zawodowej rozwija się w ścisłej relacji z klasycznymi technikami wklęsłodrukowymi oraz refleksją nad ich znaczeniem we współczesnej kulturze wizualnej. Stopień doktora sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych uzyskała w 2010 roku na Wydziale Artystycznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie na podstawie rozprawy pt. **Zderzenie rzeczywistości z wyobraźnią w cyklu grafik**, przygotowanej pod kierunkiem kw. II st. Artura Popka i wysoko ocenionej przez recenzentów reprezentujących główne ośrodki akademickie. Wcześniej, w 2001 roku, uzyskała tytuł magistra wychowania plastycznego, również na UMCS, przedstawiając dyplom artystyczny z zakresu grafiki warsztatowej wykonany w technikach akwaforty i akwatinty, wyróżniony przez władze wydziału.

Od 2015 roku dr Agnieszka Mazek zatrudniona jest na stanowisku adiunkta w Instytucie Sztuk Plastycznych Wydziału Sztuki Uniwersytetu w Siedlcach. Wcześniej pracowała jako nauczyciel grafiki i projektowania graficznego w Lubelskiej Szkole Sztuki i Projektowania. Jej doświadczenie dydaktyczne obejmuje zarówno edukację akademicką, jak i kształcenie o profilu stricte praktycznym, co przekłada się na wyraźnie ukształtowaną świadomość pedagogiczną i metodyczną.

Wskazaniem osiągnięciem artystycznym w postępowaniu habilitacyjnym jest cykl **W tele_graficznym skrócie**, obejmujący 36 grafik wykonanych w technikach akwaforty i akwatinty. W mojej opinii cykl ten stanowi logiczne i dojrzałe zwieńczenie wieloletnich poszukiwań formalnych i problemowych artystki, rozwijanych konsekwentnie od prac dyplomowych, poprzez narracyjne miniatury graficzne o charakterze „notesu wizualnego”, aż po symboliczny język grafiki doktorskiej, w której ukształtował się rozpoznawalny repertuar motywów i strategii znaczeniowych.

Dorobek artystyczny dr Mazek cechuje się ciągłością problemową i wysoką dyscypliną warsztatową, przy jednoczesnej otwartości na eksperyment technologiczny. Podejmowane próby łączenia klasycznych technik wklęsłodrukowych z kolografią, monotypią, sitodrukiem czy elementami grafiki cyfrowej miały charakter poznawczy i nie prowadziły do zerwania z tradycją medium, lecz do jej świadomego pogłębienia. Szczególne miejsce w praktyce artystycznej zajmuje rysunek jako podstawowe narzędzie conceptualne oraz świadomie konstruowany system tytułów, pełniących istotną funkcję semantyczną.

Twórczość dr Agnieszki Mazek była wielokrotnie prezentowana i nagradzana na wystawach oraz konkursach ogólnopolskich i międzynarodowych, w tym w ramach prestiżowych przeglądów grafiki warsztatowej w Polsce, Europie i poza nią. Całość jej dorobku układa się w obraz artystki dojrzałej, metodologicznie świadomej i konsekwentnie rozwijającej własny obszar badań artystycznych, co w pełni uzasadnia przedstawienie cyklu **W tele_graficznym skrócie** jako osiągnięcia habilitacyjnego.

OCENA OSIĄGNIĘĆ DYDAKTYCZNYCH, ORGANIZACYJNYCH ORAZ POPULARYZATORSKICH

Działalność dr Agnieszki Mazek cechuje się wysokim stopniem spójności, konsekwencji oraz czytelną logiką rozwoju. Kandydatka realizuje model aktywności akademickiej, w którym praktyka artystyczna, refleksja teoretyczna, dydaktyka oraz działania organizacyjne i popularyzatorskie nie funkcjonują jako odrębne obszary, lecz tworzą wzajemnie powiązany system. Szczególnie istotna jest tu ciągłość zainteresowań badawczych i artystycznych, które z czasem ulegają pogłębieniu i rozszerzeniu, nie tracąc przy tym wyraźnego rdzenia problemowego.

Praca dydaktyczna:

W mojej ocenie działalność dydaktyczna dr Agnieszki Mazek charakteryzuje się wysokim poziomem merytorycznym, spójnością koncepcyjną oraz konsekwentnie realizowaną, autorską wizją kształcenia artystycznego. Kandydatka posiada wieloletnie doświadczenie pedagogiczne, obejmujące zarówno kształcenie na poziomie szkolnictwa artystycznego, jak i akademickiego, co przekłada się na dojrzałość metodyczną i świadome projektowanie programów nauczania. Szczególnie cenne jest umiejętne łączenie grafiki projektowej z grafiką warsztatową oraz wprowadzanie studentów w myślenie syntetyczne i abstrakcyjne już na początkowym etapie edukacji.

Na uwagę zasługuje systematycznie budowany program nauczania grafiki warsztatowej, obejmujący szerokie spektrum technik – od monotypii i linorytu po zaawansowane techniki wklęsłodrukowe i eksperymentalne. Kandydatka wykazuje dużą świadomość dydaktyczną, dostosowując metody pracy do profilu i kompetencji studentów, w szczególności osób rozpoczynających edukację artystyczną. Istotnym walorem jej pracy jest nacisk na rysunek jako fundament grafiki, rozwijanie kultury szkicu, a także integrowanie praktyki warsztatowej z refleksją teoretyczną i historyczną.

Dr Agnieszka Mazek realizuje nowoczesny model kształcenia oparty na dialogu, krytycznej dyskusji i wspólnym omawianiu prac, co sprzyja rozwijaniu kompetencji społecznych, umiejętności autoprezentacji i języka wypowiedzi o sztuce. Wysoki poziom prowadzonych dyplomów, sukcesy studentów w konkursach oraz obecność ich prac na wystawach potwierdzają skuteczność przyjętych metod dydaktycznych. Uhonorowanie Kandydatki Medalem Komisji Edukacji Narodowej stanowi istotne potwierdzenie jej zaangażowania i znaczącego wkładu w rozwój edukacji artystycznej.

Reasumując, działalność dydaktyczna dr Agnieszki Mazek spełnia w pełni kryteria stawiane nauczycielowi akademickiemu na poziomie habilitacyjnym i stanowi ważny, dojrzały oraz wartościowy element jej dorobku zawodowego.

Praca organizacyjna:

Istotnym elementem dorobku dr Agnieszki Mazek jest jej działalność organizacyjna, świadcząca o wysokich kompetencjach w zakresie animowania środowiska akademickiego i artystycznego. Opieka nad

Kołem Naukowym „Edu-Art”, inicjowanie i koordynowanie konkursów, plenerów, warsztatów oraz wystaw studenckich potwierdzają zaangażowanie Kandydatki w rozwój młodych twórców oraz w budowanie aktywnej wspólnoty akademickiej.

Działania te wykraczają poza ramy uczelni i obejmują współpracę z instytucjami kultury, galeriami, muzeami oraz placówkami edukacyjnymi. W rezultacie aktywność organizacyjna Kandydatki ma realny wpływ na upowszechnianie sztuki oraz wzmacnianie społecznej obecności grafiki warsztatowej, a także na integrację środowiska akademickiego z otoczeniem zewnętrznym.

Praca na rzecz popularyzacji nauki i sztuki:

Działalność popularyzatorska dr Agnieszki Mazek ma charakter szeroki, konsekwentny i długofalowy. Obejmuje ona opracowywanie katalogów wystaw, publikacje o charakterze popularyzatorskim, aktywną obecność w mediach, udział w wydarzeniach otwartych, oraz zaangażowanie w inicjatywy społeczne i charytatywne.

Kandydatka konsekwentnie promuje grafikę warsztatową jako dziedzinę nie tylko zakorzenioną w tradycji, lecz także zdolną do podejmowania aktualnych problemów współczesności, w tym związanych z dominacją mediów cyfrowych i przemianami kultury wizualnej. Jej aktywność wystawiennicza i wydawnicza pełni istotną funkcję edukacyjną, poszerzając krąg odbiorców sztuki oraz pogłębiając społeczne rozumienie roli grafiki artystycznej.

Podsumowując, działalność naukowa, organizacyjna i popularyzatorska dr Agnieszki Mazek stanowi dojrzały, wartościowy i konsekwentnie rozwijany obszar jej dorobku akademickiego. Kandydatka wykazuje się aktywną i odpowiedzialną obecnością w życiu naukowym, dydaktycznym oraz kulturalnym, a jej działania charakteryzują się wyraźnym poczuciem misji edukacyjnej i społecznej. Dorobek ten spełnia wymagania stawiane osobie ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego.

OCENA GŁÓWNYCH WĄTKÓW I POSZUKIWAŃ TWÓRCZYCH (2001-2021)

Twórczość Agnieszki Mazek w latach 2001–2021 cechuje się wyraźną ciągłością formalną oraz konsekwentnym rozwojem języka artystycznego opartego na klasycznych technikach wklęsłodrukowych. Już w pracach dyplomowych artystka świadomie wykorzystuje akwafortę i akwatintę jako narzędzia syntezy formy, budując oszczędne kompozycje oparte na precyzyjnym rysunku, dużych płaszczyznach bieli oraz znaczącej roli pojedynczych motywów.

W kolejnych latach twórczość rozwija się w kierunku miniatury graficznej i narracyjności, przybierając formę wizualnego zapisu doświadczeń osobistych i obserwacji codzienności. Grafika staje się medium refleksji i dialogu z odbiorcą, czemu sprzyja przemyślana relacja obrazu i tytułu. Etap ten prowadzi do dojrzałej syntezy w pracy doktorskiej, gdzie artystka posługuje się językiem symboli, eliminując bezpośrednią figurę ludzką na rzecz przedmiotów o charakterze metonimicznym, takich jak krzesło – znak obecności, nieobecności i pamięci.

Równolegle podejmowane eksperymenty technologiczne, obejmujące techniki łączone oraz epizod grafiki cyfrowej, mają charakter poznawczy i nie naruszają spójności języka artystycznego. Powrót do klasycznych technik trawionych potwierdza ich fundamentalne znaczenie w praktyce twórczej artystki. Stałym elementem jej pracy pozostaje rysunek jako podstawowe narzędzie konceptualne i formalne.

Całość dorobku ukazuje Agnieszkę Mazek jako artystkę świadomą medium, konsekwentnie rozwijającą własną wypowiedź plastyczną, w której rygor warsztatowy łączy się z refleksją egzystencjalną i wrażliwością na doświadczenie jednostkowe.

OCENA OSIĄGNIĘCIA HABILITACYJNEGO

Przedłożone dzieło habilitacyjne pt. „W tele_graficznym skrócie” stanowi spójny cykl 36 prac graficznych wykonanych w technikach wklęsłodrukowych (akwaforta w połączeniu z akwatintą), uzupełniony autorskim komentarzem o charakterze refleksji artystyczno-badawczej. Tekst pełni tu istotną funkcję: nie jest wyłącznie opisem procesu i katalogiem faktów, lecz porządkuje genealogię tematu, motywację oraz logikę formalnego rozwoju cyklu. Autorka świadomie sytuuje swą praktykę w relacji do „rzeczywistości”, rozumianej zarówno jako pole doświadczeń osobistych (kwarantanna covidowa, poczucie samotności, napięcie między bliskością a dystansem), jak i jako przestrzeń zdarzeń zbiorowych i społecznych (pandemia, wojna, przemiany obyczajów komunikacyjnych). W tym sensie cykl wyrasta z biograficznego impulsu, ale konsekwentnie przekracza perspektywę prywatną, podejmując temat o wyraźnym ciężarze społecznym i kulturowym.

Analiza cyklu:

Najbardziej czytelnym rdzeniem projektu jest problem zapośredniczenia relacji międzyludzkich przez media cyfrowe. Smartfon – ikonograficzny „bohater” cyklu – nie funkcjonuje tu jako gadżet ani rekwizyt, lecz jako znak środowiska życia: medium, które organizuje czas, uwagę, dostęp do innych ludzi i do samego siebie. W pracach takich jak „W kontakcie”, „Dom”, „Relaks” czy „Koncert” urządzenie zostaje wpisane w pozornie banalne sytuacje codzienności, które jednak ujawniają strukturalną zmianę jakości bycia razem. Szczególnie czytelna jest tu grafika „W kontakcie”, w której dwa odwrócone od siebie krzesła – znany z wcześniejszej twórczości autorki motyw antropomorficzny – zostają połączone nie relacją przestrzenną, lecz obecnością smartfonów. Tytuł działa ironicznie, demaskując iluzję kontaktu i unaoczniając zastąpienie relacji bezpośredniej relacją zapośredniczoną. Ostatecznie prowadzi to do coraz większej kondensacji formy: od ujęć bardziej narracyjnych ku obrazom syntetycznym, znakowym, opartym na skrócie. W późniejszych realizacjach – m.in. „Ikona”, „Nara!”, „Relacje” – smartfon ulega „wybrakowaniu”, staje się znakiem szczątkowym, niemal abstrakcyjnym. Zabieg ten nie ma charakteru czysto estetycznego, lecz semantyczny: odpowiada procesowi spłykania komunikacji, redukcji języka i emocji do symboli, ikon i skrótów. Miniaturowa skala wielu prac (formaty około 10 × 10 cm) wzmacnia ten efekt – miniatura funkcjonuje tu jako wizualny odpowiednik krótkiej wiadomości, notyfikacji lub urwanego kontaktu. Skróć staje się jednocześnie tematem i zasadą kompozycyjną. Z kolei kontrast między czasochłonną, żmudną technologią wklęsłodruku a tematem błyskawicznej komunikacji cyfrowej jest zabiegiem trafnym i nośnym: pojawia się tu wymiar „polityki czasu” – w sensie artystycznym i antropologicznym – gdzie ręczny proces pracy staje się formą oporu wobec przyspieszenia.

Na szczególną uwagę zasługują prace takie jak „Głód” oraz „Skamielina. Antropocen”, w których problem relacyjny zostaje poszerzony o kontekst antropologiczny i cywilizacyjny. W „Głodzie” zestawienie pustego talerza i smartfona buduje wielowarstwową metaforę: z jednej strony głodu fizycznego, z drugiej – głodu relacji i sensu. W „Skamielinie. Antropocen” smartfon funkcjonuje już niemal jako przyszły artefakt – ślad po człowieku, który zostanie po nim w świecie materii. Prace te wyraźnie przekraczają poziom bieżącej krytyki technologii, wchodząc w obszar refleksji nad dziedzictwem, pamięcią i trwałością ludzkiej obecności.

Analiza znaczeń:

Na poziomie znaczeń cykl odsłania konsekwentnie prowadzone napięcie między obecnością a symulacją obecności. Wątek ten można interpretować w klasycznych kontekstach filozoficznych. **W perspektywie platońskiej** smartfon może zostać rozpoznany jako współczesny „ekran cienia”: narzędzie, które nie tyle przekazuje świat, ile go filtruje, upraszcza i zastępuje. Istotne jest jednak, że autorka nie poprzestaje na prostym moralizowaniu. Urządzenie pozostaje ambiwalentne: „łączy i dzieli”, „ułatwia i komplikuje” – i ta dwoistość jest utrzymana w strukturze dzieła. Tym samym projekt wykracza poza publicystyczny gest krytyki technologii, stając się próbą rozpoznania nowej formy życia, w której relacja

z innymi ulega przemianie nie w jednym dramatycznym akcie, lecz poprzez drobne przesunięcia, nawyki, mikro-zachowania.

W perspektywie fenomenologicznej cykl można odczytać jako analizę doświadczenia przeżywanego w warunkach medialnego zapośredniczenia. Autorka konsekwentnie dotyka problemu: jak zmienia się struktura „bycia-z-innymi”, gdy kontakt zostaje przeniesiony na poziom interfejsu. Świat relacji przestaje być światem spotkania twarzą w twarz i staje się światem znaków: ikon, komunikatów, skrótów językowych, emotikonów. W tym sensie prace nie tyle „ilustrują” temat smartfonów, ile pokazują przemianę formy obecności: od ekspresji uczuć na twarzy ku kodowaniu emocji w symbolach, od wspólnego czasu ku równoległym strumieniom uwagi, od współobecności ku „odległej bliskości”. Ta diagnoza jest w cyklu czytelna i konsekwentnie wspierana przez formalne decyzje: redukcję przedstawień, oszczędność tła, uporczywą powtarzalność motywu, która działa jak wizualny odpowiednik powtarzalnych gestów scrollowania.

Silną stroną dzieła jest wyraźny **komponent psychologiczny** oraz próba empirycznego sprawdzenia recepcji poprzez ankiety i komentarze odbiorców. Autorka słusznie wskazuje na zjawiska takie jak samotność, obniżenie nastroju, problemy koncentracji, cyberprzemoc czy phubbing – i sytuuje je nie jako „tezy z gazet”, lecz jako tło realnych obserwacji (rozmowy z bliskimi, doniesienia o uzależnieniach młodzieży, doświadczenie pandemii). Materiał ankietowy, choć metodologicznie skromny, ma wartość poznawczą: pokazuje, że prace uruchamiają refleksję i reakcję emocjonalną, często bardzo konkretną („mam ochotę zamknąć okno”, „zapomnieliśmy, jak przeżywać”, „co po mnie zostanie? prawdziwe oblicze czy login?”). Cenne jest też zróżnicowanie pokoleniowe: starsi częściej identyfikują zagrożenia, młodszy częściej podkreślają funkcjonalne korzyści, przy czym w obu grupach obecny jest niepokój, nierzadko ubrany w ironię lub defensywę. Z punktu widzenia sztuki współczesnej to istotne: cykl działa nie jako zamknięta wypowiedź „o smartfonach”, lecz jako narzędzie diagnozy społecznej – katalizator dyskusji o jakości relacji.

Analiza formalna:

Należy także wspomnieć o świadomym, znaczeniowym wyborze medium graficznego. Zastosowanie technik wklęsłodrukowych (akwaforta, akwatinta) w zestawieniu z ikonografią smartfona wpisuje się w długą tradycję grafiki refleksyjnej i egzystencjalnej, w której medium nie służy ilustracji tematu, lecz współtworzy jego sens. W omawianym dziele technika staje się nośnikiem czasu, oporu materii i śladu fizycznej obecności — wartości, które pozostają w wyraźnym napięciu wobec logiki cyfrowej natychmiastowości, powtarzalności i dematerializacji obrazu.

Z perspektywy semantycznej kontrast między czasochłonnym procesem trawienia matrycy a błyskawicznym „kliknięciem” nie jest zabiegiem efektywnym, lecz konceptualnie spójnym. Czas pracy grafika — wymagający skupienia, cierpliwości i kontroli procesu — działa tu jako antyteza kultury przyspieszenia, którą autorka problematyzuje. W tym sensie technika wklęsłodruku nie tylko „opisuje” temat relacji zapośredniczonych przez media, ale wprowadza alternatywny reżim czasu i uwagi, stanowiący milczący komentarz do kondycji współczesnego doświadczenia.

Powracający motyw krzesła, funkcjonujący jako metonimia nieobecnego ciała, wzmacnia to znaczenie. W tradycji sztuki XX wieku — zwłaszcza w kontekstach posttraumatycznych i egzystencjalnych — podobne strategie symboliczne służyły artykulacji braku, zawieszenia i niemożności pełnej reprezentacji. W omawianym cyklu krzesło, zestawione z obecnością smartfona, przestaje być wyłącznie znakiem pustki; staje się figurą relacji przesuniętej, odroczonej i zastąpionej przez medium. Technika wklęsłodrukowa, z jej specyficzną głębią czerni, subtelnością półtonów i materialnością śladu, sprzyja takiej lekturze, nadając grafikom charakter skupiony i kontemplacyjny.

Istotne jest również to, że wybór tej techniki nie ma charakteru anachronicznego. Choć gest zestawiania „starego” medium z „nową” ikonografią jest znany we współczesnej grafice, w tym przypadku został on przeprowadzony konsekwentnie i bez formalnego naddatku. Autorka nie traktuje tradycyjnej

techniki jako nostalgicznego cytatu, lecz jako narzędzie krytycznego namysłu nad współczesnością. Dzięki temu cykl unika ilustracyjności i publicystycznej dosłowności, zachowując autonomię artystyczną.

Podsumowując: dobór techniki należy uznać za w pełni adekwatny do podejmowanej problematyki, zarówno na poziomie znaczeń, jak i struktury dzieła. Medium w omawianym cyklu nie jest neutralnym nośnikiem obrazu, lecz integralnym elementem wypowiedzi — współtworzy sens, rytm i napięcia znaczeniowe pracy, wzmacniając jej wymiar refleksyjny i egzystencjalny.

PODSUMOWANIE

Dzieło habilitacyjne W tele graficznym skrócie stanowi spójny, dojrzały projekt artystyczno-badawczy, w którym praktyka grafiki warsztatowej została świadomie wykorzystana jako narzędzie refleksji nad kondycją współczesnych relacji międzyludzkich w epoce mediów cyfrowych. Autorka konsekwentnie łączy osobiste doświadczenie z analizą zjawisk społecznych, tworząc cykl prac o wyraźnie określonym problemie badawczym i czytelnej ewolucji formalnej – od narracyjności ku syntetycznemu znakowi.

Zastosowanie tradycyjnych technik wkłęsłodrukowych w konfrontacji z tematyką smartfona ma charakter nie tylko estetyczny, lecz również konceptualny: uwypukla napięcie między czasochłonnym procesem twórczym a przyspieszeniem współczesnej komunikacji. Prace funkcjonują jako wizualne skróty doświadczenia – obrazy kondensujące złożone procesy psychiczne, społeczne i kulturowe w formach oszczędnych, symbolicznych i wieloznacznych.

Istotnym walorem projektu jest włączenie komponentu empirycznego w postaci ankiet i komentarzy odbiorców. Choć materiał ten nie ma charakteru pełnego badania naukowego, skutecznie potwierdza społeczną rezonansowość dzieła oraz jego zdolność do inicjowania refleksji i dialogu międzypokoleniowego. Cykl nie formułuje jednoznacznych tez normatywnych, lecz zachowuje krytyczną równowagę, ujawniając ambiwalentną naturę technologii cyfrowych.

Całość należy ocenić jako konsekwentną, świadomą i intelektualnie osadzoną wypowiedź artystyczną, która łączy wysoki poziom warsztatowy z refleksją filozoficzną, psychologiczną i medialną. W tele graficznym skrócie spełnia kryteria dzieła habilitacyjnego, ujawniając samodzielność twórczą autorki, jej zdolność do problematyzowania rzeczywistości współczesnej oraz umiejętność integrowania praktyki artystycznej z myśleniem badawczym.

UWAGI KOŃCOWE

Mimo wysokiej spójności koncepcyjnej i wyraźnej dojrzałości artystycznej dzieło habilitacyjne W tele graficznym skrócie ujawnia również ograniczenia, które warto jednoznacznie wskazać. W warstwie refleksji teoretycznej autorka porusza się swobodnie pomiędzy odniesieniami filozoficznymi i fenomenologicznymi, jednak czyni to w sposób fragmentaryczny i niesystematyczny. Odwołania do Platona, problemu zapośredniczenia rzeczywistości czy kryzysu obecności pozostają raczej sugestiami interpretacyjnymi niż elementami konsekwentnie prowadzonego aparatu pojęciowego. Brakuje wyraźnego rozstrzygnięcia, czy zasadniczym przedmiotem badań jest krytyka reprezentacji, analiza przemiany relacji międzyludzkich, czy też diagnoza medialnej reorganizacji doświadczenia. W efekcie refleksja teoretyczna, choć trafna intuicyjnie, nie zawsze osiąga poziom konceptualnej precyzji oczekiwanej od pracy habilitacyjnej.

Podobny problem dotyczy komponentu empirycznego w postaci ankiet i komentarzy odbiorców. Materiał ten jest obszerny i interesujący poznawczo, jednak jego status metodologiczny pozostaje niejednoznaczny. Autorka deklaruje, że ankiety nie stanowią głównego celu badań, a jednocześnie wykorzystuje je jako argument potwierdzający społeczną skuteczność dzieła. Brak opisu metodologii, kryteriów doboru respondentów, struktury narzędzia badawczego oraz zasad analizy odpowiedzi sprawia, że materiał ten ma charakter anegdotyczno-ilustracyjny, a nie badawczy w ścisłym sensie. W kontekście procedury habilitacyjnej osłabia to naukową wagę tej części opracowania.

Na poziomie wizualnym konsekwencja ikonograficzna cyklu, oparta na powtarzalnym motywie smartfona i redukcji przedstawień do syntetycznych znaków, działa jednocześnie jako jego siła i ograniczenie. W dłuższej perspektywie część prac funkcjonuje bardziej jako warianty tej samej tezy niż jako autonomiczne ogniwa rozwijające problem w nowych kierunkach. Powtarzalność, choć zamierzona i semantycznie uzasadniona, miejscami prowadzi do nadmiernej jednorodności przekazu, co wymaga szczególnej dyscypliny selekcyjnej na etapie prezentacji całości cyklu.

Również relacja między deklarowaną przez autorkę ambiwalencją wobec technologii a faktyczną recepcją prac ujawnia napięcie, które nie zostaje dostatecznie przeanalizowane. Choć w tekście podkreślana jest niejednoznaczność smartfona jako narzędzia zarówno łączącego, jak i alienującego, znacząca część odbiorców odczytuje cykl jako jednoznaczną krytykę technologii i jej użytkowników. Zjawisko to nie zostaje w pełni problematyzowane, mimo że mogłoby stanowić istotny element refleksji nad mechanizmami interpretacji i projekcji znaczeń w sztuce zaangażowanej społecznie.

Wreszcie, narracja tekstowa, oparta na silnym komponencie autobiograficznym, skutecznie uzasadnia genezę projektu, lecz miejscami dominuje nad analizą strukturalną i problemową. Doświadczenie osobiste pozostaje ważnym impulsem twórczym, jednak w kilku fragmentach zastępuje pogłębioną refleksję teoretyczną, co osłabia akademicki rygor wypowiedzi.

Wskazane ograniczenia nie podważają wartości artystycznej cyklu ani jego znaczenia diagnostycznego wobec współczesnej kondycji relacyjnej, jednak wyznaczają wyraźne granice, w których projekt funkcjonuje bardziej jako spójna i świadoma wypowiedź artystyczna niż jako w pełni zintegrowane dzieło badawcze.

KONKLUZJA

Wnikliwa analiza dorobku habilitacyjnego dr Agnieszki Mazek pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż przedłożone do oceny dzieło habilitacyjne **W tele graficznym skrócie** stanowi spójny, oryginalny i dojrzały dorobek artystyczno-badawczy, który spełnia wymagania stawiane dziełu w postępowaniu habilitacyjnym w dyscyplinie sztuki plastycznej i konserwacja dzieł sztuki. Autorka wykazała się samodzielnością twórczą, konsekwencją metodologiczną oraz umiejętnością problematyzowania istotnych zjawisk współczesnej kultury wizualnej i społecznej.

Cykl prac graficznych, uzupełniony refleksją teoretyczną i komponentem empirycznym, dowodzi zdolności autorki do integracji praktyki artystycznej z refleksją naukową, przy jednoczesnym zachowaniu wysokiego poziomu warsztatowego. Podjęty problem wpływu mediów cyfrowych na relacje międzyludzkie, doświadczenie obecności oraz kondycję psychologiczną jednostki został opracowany w sposób pogłębiony, aktualny i komunikatywny, a zaproponowane rozwiązania formalne i konceptualne mają charakter oryginalnego wkładu w obszar współczesnej grafiki artystycznej.

Dzieło posiada wyraźny potencjał poznawczy, rezonans społeczny oraz udokumentowaną recepcję wystawienniczą i konkursową w kraju i za granicą, co dodatkowo potwierdza jego rangę i znaczenie. Ewentualne uwagi krytyczne mają charakter rozwojowy i nie podważają wartości merytorycznej ani artystycznej przedstawionego osiągnięcia.

W związku z powyższym stwierdzam, że dzieło habilitacyjne **W tele graficznym skrócie** spełnia **wymagania formalne i stanowi istotny wkład w rozwój dyscypliny**, dlatego z pełnym przekonaniem wnioskuję o dopuszczenie Pani Agnieszki Mazek do dalszych etapów postępowania oraz o nadanie jej stopnia doktora habilitowanego.

dr hab. Tomasz Jędrzejko, prof. UŚ